

Phần 13

Chương 37

Hôm qua không cứu được Hồ yêu, sừng rồng cũng không lấy được, Nhạn Hồi và Thiên Diệu công cốc trở về.

Nhạn Hồi ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn phải đi một lần nữa, có điều hiện giờ Tố Ảnh chân nhân đang đóng giữ ở Thiên Hương phường, bất luận thế nào nàng cũng không dám tùy tiện tìm mấy hồn ma yểm hộ để chạy vào.

Nếu lại bắt gặp như hôm đó, e là không may mắn thoát thân được nữa.

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi một mình đi tìm Huyền Ca.

Hôm nay Huyền Ca dậy sớm, tay bung ly trà, tay cầm một mảnh giấy đọc cẩn thận.

Lúc Nhạn Hồi đẩy cửa bước vào, thấy Huyền Ca đang đặt ly trà bên môi nhẹ vắn vể chứ không uống, vẻ mặt chăm chú nhìn tờ giấy, vô tình để lộ vẻ mê hoặc quyến rũ.

“Huyền Ca.” Nàng cất tiếng gọi, đôi mắt cất chứa làn sương trời sinh của Huyền Ca ngược lên nhìn nàng, Nhạn Hồi nhảy tới mấy bước, ngồi bên cạnh Huyền Ca, hi ha cười đùa, “Này, cô nói đám nam nhân kia gặp được mỹ nhân như cô rồi có còn thích được cô nương nào khác nữa không, nếu ta là nam nhân thì cô không cần dùng mê hương gì đó với ta đâu, chỉ cần liếc nhìn ta một cái thì ta đã yêu cô rồi.”

Huyền Ca cười: “Miệng cô lúc nào cũng ngọt, cô mà là nam nhân chẳng phải đã lừa hết cô nương trong thiên hạ ăn sạch rồi sao?” Huyền Ca liếc nhìn sau lưng Nhạn Hồi, “Lâu la của cô sao hôm nay không cùng tới?”

“Lâu la? Hấn là kẹo kéo thì có. Hấn đang bị thương nằm trong phòng nên ta không gọi hấn tới.”

“Bị thương à?”

Nhạn Hồi thở dài, “Hôm qua ta tới Thiên Hương phường điều tra kết quả gặp phải Tố Ảnh chân nhân, chưa làm được gì hết, Thiên Diệu còn bị thương nữa.”

“Vậy thì tĩnh dưỡng.” Huyền Ca vừa nói vừa hươ hươ mảnh giấy trong tay.

“Nhưng cũng không phải không làm được gì, ít ra tai mắt của ta đã được cài vào đó hết rồi.”

Nhìn mảnh giấy nhỏ trong tay Huyền Ca, Nhạn Hồi ngẩn ra.

Huyền Ca tiếp tục nói: “Hôm qua cô làm âm ỉ ở hậu viện của họ mới tạo cơ hội cho ta.”

“Được lắm...” Nhạn Hồi nhớ lại chuyện trước đó, lập tức hiểu ra ngay, “Ngay từ đầu cô đã biết Tố Ảnh chân nhân có ở Thiên Hương phường, cố ý không nói cho ta biết vì muốn ta làm âm ỉ lên để ta thu hút sự chú ý của họ, sau đó tiện cho cô cài người vào Thiên Hương phường chứ gì!”

Huyền Ca cũng không giấu mà gật đầu thừa nhận, “Nói với cô thì quá phiền phức, vậy nên ta quyết định giấu cô kế hoạch này, dù sao Tố Ảnh chân nhân cũng là người trong tiên môn, biết thân phận của cô, ta nghĩ bà ta không làm khó cô đâu.”

Phải... Nếu chỉ có mình nàng, nói không chừng Tố Ảnh chân nhân thật sự sẽ không làm khó nàng, nhưng nàng đi cùng Thiên Diệu...

Huyền Ca không biết ân oán giữa Thiên Diệu và Tố Ảnh, hơn nữa trước đó cũng đưa cho Thiên Diệu túi thơm Vô Tức, trong mắt Huyền Ca, Tố Ảnh là chưởng môn tiên nhân, bà ta sẽ không làm gì quá đáng với một đệ tử tiên môn dẫn theo người bình thường, bởi vậy theo lý giải của Huyền Ca, sắp xếp này không... thật đứcc lắm...

Nhưng mà...

“Cô lợi dụng ta vậy đó à?” Nhạn Hồi bĩu môi, thoáng không vui, “Cô cho ta biết tính toán của cô, làm sao cô biết ta không phối hợp tốt chứ, làm vậy nếu như xảy ra sai sót, cô không nghĩ thử xem, nếu Tố Ảnh chân nhân thấy ta đi cứu yêu quái, coi ta là phản đồ của tiên môn, thật sự giết ta thì sao? Cho dù Tố Ảnh không giết ta, Phụng Minh phát hiện ra giết ta thì sao?”

Cho dù không giết nàng mà giết Thiên Diệu...

Vậy thiệt thòi biết mấy, người ta giãy giụa liều mình thoi thóp hơi tàn sống hai mươi năm, suýt chút nữa thì bị chơi đến mất mạng...

Huyền Ca thoáng suy nghĩ: “Ta tin cô.”

“...” Nhạn Hồi nhìn Huyền Ca hồi lâu, “Nể tình cô xinh đẹp nên ta mới nhịn không đánh cô đó.”

Huyền Ca bật cười, “Đừng giận nữa, hôm qua cho dù không có Tố Ảnh chân nhân ở đó, các người cũng chưa chắc cứu được người từ tay Phụng Minh đâu.

Huyền Ca hươ hươ mảnh giấy trong tay, “Chẳng phải cô muốn điều tra ngọn nguồn chuyện này sao? Xông vào như cô hôm qua không điều tra được gì cả.” Nàng ta cong môi cười, “Nè, người của ta đã giúp cô điều tra rồi. Nhờ hôm qua cô làm loạn đó.”

Nhạn Hồi vội đón lấy tờ giấy xem rồi cảm thán: “Quả nhiên là vì chuyển thế gì đó của người bà ta yêu.”

Thì ra chuyển thể của người Tố Ảnh yêu mà bà ta tốn rất nhiều công sức tìm về lại không yêu bà ta, Tố Ảnh tức tối nên mới tìm ra bí phương thất đức này, giao cho Phụng Minh luyện thành thuốc.

Nhạn Hồi đập tờ giấy lên bàn, cảm phẫn nói: “Rốt cuộc bà ta có ý gì? Vì ép một người không yêu mình phải yêu mình mà giết bao nhiêu Hồ yêu như vậy?”

Huyền Ca nhấm một ngụm trà, nhấm nháp một chút mới chậm rãi nói: “Ta cũng từng thăm dò chuyện của Tố Ảnh chân nhân. Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn liên quan tới bà ta, có người nói bà ta yêu yêu quái, có người nói bà ta có tình với Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh cô, nhưng đa số lời đồn đều không có thật, chỉ có tin chỗ ta là thật nhất.”

Nhạn Hồi gõ tay lên bàn: “Nói ta nghe thử.”

“Chừng hai mươi ba mươi năm trước, Tố Ảnh chân nhân từng luyện công tẩu hỏa nhập ma, khiến kinh mạch nghịch hành, tiên pháp toàn thân mất hết, được một tướng quân người phàm cứu giúp trong chốn núi sâu, bà ta mê đắm người đó, hai người tình đầu ý hợp, ân ái vô cùng. Nhưng lúc đó Trung Nguyên khai chiến với Bắc Nhung, tướng quân ra trận giết địch bị trọng thương, Tố Ảnh chân nhân vì cứu người đó mà dùng đủ mọi cách, nhưng cuối cùng tướng quân kia vẫn xuôi tay xuống suối vàng.”

Nhạn Hồi sờ cằm suy nghĩ, tính ra thì cũng khớp với thời gian Thiên Diệu nói, hai mươi năm trước lúc hắn gặp Tố Ảnh chân nhân chắc hẳn cũng chính là lúc Tố Ảnh chân nhân đi khắp thiên hạ tìm cách tặc mệnh cho tướng quân, bởi vậy bà ta mới có ý định chế tạo khái giáp vậy rỗng, rồi ra tay với Thiên Diệu...

Nhưng cuối cùng khái giáp vậy rỗng vì thiếu chiếc vậy Hộ Tâm trong ngực nàng mà không thành hình, bởi vậy tướng quân kia mới chết.

Nhạn Hồi xoa ngực mình, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ bên trong, nhất thời tâm trạng hơi phức tạp.

“Chắc khoảng chừng nửa năm trước, Tố Ảnh chân nhân đã tìm được chuyển thể của tướng quân.”

Nhạn Hồi lắc đầu, “Chuyện chuyển thể rất huyền hoặc, đâu ai biết người nào chuyển thể thành ai, nhìn mắt nhìn mũi là nhận ra sao? Đó là nhận con thôi.”

Nhạn Hồi bĩu môi, “Chuyện của Tố Ảnh chân nhân không đáng tin.”

“Không đáng tin thì sao, Tố Ảnh chân nhân thật sự tin rằng người bà ta tìm được chính là chuyển thể của tướng quân.” Huyền Ca tiếp tục nói, “Kiếp này tướng quân trở thành một thư sinh, tên Lục Mộ Sinh, là một người tính tình ôn hòa. Trước khi gặp Tố Ảnh chân nhân, Lục Mộ Sinh đã có ý trung nhân. Nhưng Tố Ảnh chân nhân là ai chứ? Bà ta cưỡng ép đưa Lục Mộ Sinh về Quảng Hàn môn, ngày đêm hình bóng không rời, không để hắn có cơ hội tiếp xúc với cuộc sống trước kia nữa.”

Nhạn Hồi không nhịn được nói: “Nuôi chó à...”

“Chắc Lục Mộ Sinh cũng nghĩ giống cô đó.” Huyền Ca uống một ngụm trà, “Bởi vậy đã mấy tháng rồi mà vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào nói Lục Mộ Sinh cảm động trước chân tình của Tô Ảnh chân nhân nên đón nhận bà ta.”

“Đâu ai đón nhận tình yêu kiều đó...”

“Đúng vậy, đâu ai đón nhận tình yêu kiều đó.” Huyền Ca cụp mắt, “Nhưng vì tính tình quá cứng rắn, không nghĩ ra cách nào khác, bởi vậy Tô Ảnh chân nhân liền nghĩ tới việc chế tạo thuốc này. Trước khi chế thuốc phải thử nghiệm, cần một lượng lớn máu Hồ yêu. Rất nhiều tiên môn muốn giao hảo với Quảng Hàn môn nên tham gia tăng cường săn giết yêu vật, nhưng có lẽ phần lớn đều không biết mục đích của Quảng Hàn môn bắt Hồ yêu để làm gì.”

“Thử nghiệm?” Nhạn Hồi nhíu mày, “Cô nói những mê hương đã chế tạo xong hiện giờ, cho dù bán giá trên trời cũng vẫn chỉ là vật thử nghiệm thôi à?”

Huyền Ca gạt đầu, đón lấy mảnh giấy trong tay Nhạn Hồi, vẩy một ít nước trà lên trên, liền thấy trên tờ giấy hiện lên một hàng chữ khác.

“Mê hương thật sự phải dùng máu với Cửu Vĩ Hồ mới luyện thành.”

Nhạn Hồi nghe vậy im lặng.

Giết Hồ yêu thì là một chuyện, nhưng giết Cửu Vĩ Hồ lại là một chuyện khác, đó là vương thất chính thống của Yêu tộc, Yêu tộc rất coi trọng huyết thống, nếu mạo phạm đến Cửu Vĩ Hồ, nói không chừng sẽ dẫn đến đại chiến tiên yêu.

“Tô Ảnh...” Nhạn Hồi bất giác nghiêm mặt, “Bà ta không điên đến mức đó chứ?”

“Không biết.” Huyền Ca vò tờ giấy trong ly trà, khiến nó hoàn toàn ướt đẫm, để chữ bên trên chìm vào trong nước, “Nhưng cũng may là xem ra hiện tại họ vẫn chưa có được mê hương thật sự.”

“Đối với cô cũng là một tin tốt.” Huyền Ca cười cười, “Đối với mê hương hiện giờ, liều lượng bao nhiêu thì người bị bỏ thuốc sẽ yêu người bỏ thuốc bấy nhiêu. Ta thấy mức độ của cô cũng chỉ là yêu vẻ ngoài của thanh kẹo kéo kia thôi. Không cần tìm thuốc giải, mấy ngày nữa chắc là sẽ hết công hiệu.”

Đây đúng là tin tốt, Nhạn Hồi phải chịu đựng việc cứ nhìn thấy Thiên Diệu là đỏ mặt đã đủ rồi.

Thật sự rất mất mặt.

“Được rồi, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Nhạn Hồi nói tiếp, “Cho dù đã biết được tiền nhân hậu quả của chuyện này, nhưng ta vẫn phải cứu đám Hồ yêu đó, Huyền Ca, cô có giúp ta không?”

Sừng rồng của Thiên Diệu cũng phải lấy lại, nếu không hôm nay nàng cứu được đám Hồ yêu này, ngày mai họ sẽ bắt Hồ yêu khác thế vào, trị ngọn không trị tận gốc thì cũng như lúc trước nàng cứu Bạch Hiểu Lộ ở núi Thần Tinh, sẽ phí công vô ích.

Huyền Ca chậm rãi uống trà, sau đó khẽ ngược lên, ánh mắt quyến rũ: “Không giúp cô thì ta cài tai mắt vào Thiên Hương phường làm gì?” Huyền Ca buông ly trà, “Nhưng mà chuyện này phải chờ vết thương của tiểu ca kéo kéo nhà cô lành lại rồi mới bàn được, mấy ngày nay ta thấy bản thân Tố Ảnh chân nhân cũng có phiền phức.”

Nhớ lại tình cảnh cuối cùng tối qua, Tố Ảnh chân nhân vội vàng theo người tìm tới chạy đi, Nhạn Hồi gật đầu đứng dậy: “Nếu cô đã cài tai mắt vào, vậy chắc mấy hôm nay sẽ không mất tin. Hôm qua ta đi đánh rắn động cỏ, nghỉ mấy ngày cũng tốt, vậy bây giờ ta về trước đây.”

“Đi đi.”

Huyền Ca vừa nói xong, ngoài cửa có một tiểu nha hoàn bước vào, mang theo một lá thư: “Lâu chủ, đường chủ có thư.”

Nhạn Hồi đảo mắt qua lá thư, mấy chữ “Gửi Huyền Ca” rỗng bay phượng múa hiển hiện rõ ràng tính cách phô trương của người đó. Nhạn Hồi liếc nhìn, thấy Huyền Ca đón lấy lá thư từ nha hoàn, cho dù đã cố gắng che giấu nhưng vẫn lộ ra chút nóng lòng khác với vẻ điềm nhiên thường ngày.

Huyền Ca đọc thư, giống như hòa mình vào một thế giới khác, không màng tất cả mọi thứ xung quanh.

Nhạn Hồi âm thầm rời đi, trước khi đóng cửa phòng, bỗng nhiên nghe Huyền Ca dùng giọng điệu hân hoan như một tiểu cô nương nói: “Mấy ngày nữa đường chủ sẽ đích thân tới Vong Ngữ lâu, từ hôm nay phải chuẩn bị nghênh đón cho tốt.”

“Dạ.”

Nhạn Hồi đóng cửa thờ dài, Huyền Ca à Huyền Ca, đường chủ Thất Tuyệt Đường Phụng Thiên Sóc đã có cả trăm tiểu thiếp rồi, có thể nói là một kẻ háo sắc nổi danh khắp thiên hạ...

Rốt cuộc cô thích hán chổ nào chứ...

Nàng thờ dài, bất ngờ bên cạnh có một ánh mắt đang nhìn nàng, Nhạn Hồi nhìn lại, người đang dựa vào tường kia chính là Thiên Diệu.

Nhạn Hồi chỉ thoáng nhìn hán một cái đã cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng vội dời mắt, vừa đi xuống dưới vừa nói: “Xem ra túi thơm Vô Tức thật sự có tác dụng nhỉ, người đứng ngoài cửa nghe lén bao lâu rồi mà ta chẳng hề cảm giác được sự tồn tại của người. Đúng rồi, người tới làm gì?”

Thiên Diệu mấp máy môi, hẳn muốn nói sáng nay tỉnh dậy không thấy Nhạn Hồi nên hẳn đi tìm nàng khắp nơi, nghe các cô nương ở đây nói nàng đến chỗ này, hẳn bèn tìm tới ngay không suy nghĩ.

Nhưng câu này xoay tới xoay lui trong cổ họng, nhớ lại vừa nãy nghe thấy Huyền Ca gọi mình là “kẹo kéo”, Thiên Diệu thoáng suy nghĩ... rồi nuốt những lời này xuống.

Cũng may Nhạn Hồi không bắt buộc hẳn trả lời, hẳn không đáp nàng cũng liền bỏ qua, bước mấy bước tới trước mặt hẳn, nghiêm mặt bàn chính sự: “Lời ta và Huyền Ca nói ban nãy ngươi nghe được bao nhiêu?”

“Nghe hết rồi.”

“Ồ.” Nhạn Hồi suy nghĩ, “Vậy thì không có gì để nói với ngươi nữa, tiếp theo ngươi hãy nghĩ xem thử xem mấy ngày rảnh rỗi này muốn làm gì đi.”

Chương 38

Hôm sau Nhạn Hồi ngủ một giấc đến khi trời sáng, còn chưa kịp nghĩ ra hôm nay muốn làm gì thì nha hoàn của Vong Ngữ lâu đã đến gõ cửa phòng nàng, đưa nàng đi gặp Huyền Ca.

Nhạn Hồi vừa theo tiểu nha hoàn ra khỏi cửa, cửa phòng bên cạnh bỗng “két” một tiếng mở ra, vừa khéo Thiên Diệu cũng từ trong bước ra ngoài.

Chiếc áo Vong Ngữ lâu cho hẳn đẹp hơn y phục rách rưới hẳn mặc lúc ở sơn thôn trước kia rất nhiều, sau khi tìm được xương rồng, thân hình Thiên Diệu cũng dần dần phát triển từng ngày, tuy vẫn chưa đến mức cường tráng, nhưng đã không còn cảm giác mỏng manh nữa.

Nhìn chính diện hết như một công tử ngời ngời phong độ.

Nhạn Hồi vừa nhìn xong lập tức xoay mặt thờ dài, tay xoa xoa ngực: “Thứ thuốc quý này sao vẫn chưa tan...”

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt chỉ thoáng dừng trên mặt nàng, nhưng cũng không có phản ứng gì khác, chỉ hỏi: “Đi đâu vậy?”

Nhạn Hồi ngoẹo đầu không nhìn hẳn, “Vẫn lo ta vút ngươi lại chạy mất à.” Nàng khựng lại rồi nói tiếp: “Nhưng cũng vừa khéo, Huyền Ca gọi ta tới chắc có chuyện muốn nói với ta, cùng đi đi, để sau này khỏi phải nói lại với ngươi lần nữa.”

Thiên Diệu gật đầu. Hai người cùng đi về lầu gác của Huyền Ca.

Vừa bước vào, vòng qua bình phong, Huyền Ca thấy Thiên Diệu và Nhạn Hồi cùng vào cũng không có ý kiến gì, chỉ hươ hươ mảnh giấy trong tay với Nhạn Hồi: “Hôm qua ta đoán mấy ngày nay Tô Ảnh chân nhân có phiền phức, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy, phiền phức của bà ta đã tìm tới rồi.”

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, thấy vẻ mặt hấn vẫn bình thản, bèn hỏi: “Phiền phức gì vậy?”

“Vào đêm các người đến Thiên Hương phường làm loạn, thư sinh Lục Mộ Sinh mà Tố Ảnh chân nhân yêu đã tự cắt cổ mình chết ở trong gác lầu.”

Nhạn Hồi nghe vậy giật mình: “Thư sinh đó chết rồi à?”

“Vậy thì chưa, cũng may Tố Ảnh chân nhân về nhanh, dùng tiên khí giữ mạng cho Lục Mộ Sinh. Nhưng khổ nỗi hấn ra tay với bản thân quá tàn nhẫn, cho dù là Tố Ảnh chân nhân muốn cứu sống hấn cũng không dễ dàng, thành Vĩnh Châu chẳng có mấy tiên thảo, hôm qua đều bị điều tới Thiên Hương phường hết, nhưng hình như Lục Mộ Sinh kia cũng không mấy khởi sắc, bởi vậy tới qua Tố Ảnh chân nhân đưa thư sinh sống dở chết dở kia về Quảng Hàn môn trị liệu trong đêm rồi.”

Nghe thấy tin tức này, mắt Nhạn Hồi bất giác sáng lên, “Nếu thư sinh kia bị thương nặng đến vậy, nhất thời bà ta không quay lại thành Vĩnh Châu nữa đâu nhỉ?”

Huyền Ca cười nhẹ, “Đương nhiên rồi.”

Nhạn Hồi vẫn còn đang suy nghĩ, Thiên Diệu sau lưng đột nhiên hỏi: “Mê hương đó còn điều chế không?”

“Đương nhiên không thể ngừng, rất nhiều vương tôn quý tộc đã đặt mua với Thiên Hương phường, Phụng Minh vẫn phải tranh thủ thời gian chế tạo để giao hàng.”

Nếu nói vậy, sừng rồng của Thiên Diệu chắc chắn vẫn còn ở Thiên Hương phường.

Nhạn Hồi đoán Tố Ảnh chân nhân đích thân tới Thiên Hương phường một là muốn nhanh chóng lấy được mê hương, còn một nguyên nhân nữa chắc là tới canh giữ sừng rồng. Vì lúc Thiên Diệu lấy được xương rồng, hấn có nói Tố Ảnh không thể không hay biết gì về chuyện hấn tìm được xương rồng, Tố Ảnh chân nhân vẫn đang đề phòng Thiên Diệu.

Nhưng vì bà ta lo cho thư sinh đó nên vội vàng bỏ đi, so với bình thường, lớp bảo vệ sừng rồng chắc chắn đang ở mức yếu nhất.

Lần trước Nhạn Hồi cùng Thiên Diệu tới Thiên Hương phường, Thiên Diệu đã thăm dò được vị trí cụ thể của sừng rồng, nếu lần này vào được, họ sẽ chạy thẳng tới chỗ sừng rồng.

Đến lúc họ trộm được sừng rồng rồi, mê hương kia sẽ không còn cách nào tiếp tục được nữa, đám Hồ yêu Phụng Minh bắt đương nhiên cũng không còn tác dụng, có khi không cần họ đi cứu, Phụng Minh cũng sẽ tự thả hết đám Hồ yêu đó đi.

Nhận Hồi tính toán như vậy, nhìn sang Thiên Diệu, bốn mắt chạm nhau, cơ hồ là tâm linh tương thông, nàng hiểu ngay cách nghĩ của Thiên Diệu cũng giống hệt nàng.

Vậy là Nhận Hồi lập tức nói: “Đám hồn ma Hồ yêu lần trước ta triệu tập đi làm loạn chắc bị Tố Ảnh chân nhân đánh tứ tán rồi, mấy ngày nay không thấy bóng dáng chúng đâu, lần này chắc không dùng được, Huyền Ca, tôi nay tai mắt cô gài trong Thiên Hương phường có cách nào...”

Nhận Hồi còn chưa nói hết, Huyền Ca đã cười cười: “Không cần cô nói, chẳng phải đã sắp xếp cho cô hết rồi sao, đây nè.” Huyền Ca vừa nói vừa lấy trong tay áo ra hai lệnh bài.

Nhận Hồi sùng bái nhìn Huyền Ca như Bồ Tát, “Huyền Ca, cô thật thần thông quảng đại!”

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Nhận Hồi, Huyền Ca cười tươi tắn, “Cô tưởng ta gọi cô tới đây làm gì, chỉ thông báo tin tức này cho các người thôi à? Cầm lệnh bài đeo trên người đi, mỗi người một tấm, ban ngày ban mặt cũng có thể quang minh chính đại bước từ cửa chính vào. Đừng làm trộm cướp nữa.”

Nhận Hồi cầm lấy hai tấm lệnh bài, “Huyền Ca, cô chờ đó, sau này khi nào ta biến thành nam nhân ta sẽ đập mây bầy màu tới cưới cô!”

Nghe thấy lời nịnh bợ của Nhận Hồi, Thiên Diệu thật sự không thể không ngoái đầu nhìn nàng, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Nhận Hồi cầm lệnh bài trong tay tươi cười vui vẻ như trẻ con.

Sau đó nàng nhét cho hắn một tấm, nghiêm túc dặn dò: “Cầm cho kĩ, không được làm mất.”

Đúng là... tưởng hắn cũng trẻ con như nàng sao...

Huyền Ca nhấp một hớp trà, “Nè, lần trước ai nói nếu không nể tình ta xinh đẹp thì sẽ đánh ta?”

“Ta đùa thôi mà. Ta đi ngay đây. Cáo từ!” Để khỏi kéo dài thời gian, Tố Ảnh lại phái người tới gia cố phong ấn gì đó cho sừng rồng, lúc đó mới phiền phức. Nhận Hồi nghĩ vậy nên vội vàng ra ngoài, vẫn là tác phong hùng hùng hổ hổ thường ngày của nàng.

Thiên Diệu đang định đi theo, Huyền Ca sau lưng đột ngột lên tiếng: “Vị tiểu ca này.” Thiên Diệu xoay người lại, thấy Huyền Ca uống một hớp trà rồi nói với hắn: “Nhớ phải bảo vệ cô ấy nhé.”

Bảo vệ Nhận Hồi?

Đây là chuyện Thiên Diệu chưa bao giờ nghĩ tới, từ sau khi quen Nhận Hồi, lúc bắt đầu hắn luôn nghĩ tới chuyện lợi dụng Nhận Hồi thế nào, tính kế Nhận Hồi ra sao, bắt nàng làm chuyện hắn muốn. Sau này, hắn khiến nàng thương hại hắn, sau đó bảo vệ hắn, cùng hắn đi làm những chuyện khác.

Thời gian qua, Nhạn Hồi vẫn luôn bên cạnh bảo vệ và giúp hấn thoát khỏi tuyệt vọng, cứu hấn trong nguy nan.

Dường như chưa có thời khắc nào Nhạn Hồi để hấn bảo vệ nàng.

Vậy nên Thiên Diệu nghe thấy câu này bèn ngậy ra không đáp, Nhạn Hồi phía dưới đã kêu âm lên: “Thiên Diệu, ngươi còn lè mè gì đó, đi theo ta.”

Thiên Diệu nhã nhận gật đầu đáp lại: “Cáo từ.”

Để lại một mình Huyền Ca uống trà trong phòng.

Nhạn Hồi đưa Thiên Diệu đi, vừa đi vừa nói bố trí của mình: “Sau khi chúng ta cầm lệnh bài vào được Thiên Hương phường rồi thì đừng làm gì hết, cứ đi tìm sừng rồng của ngươi. Lần trước ngươi nói cảm nhận được vị trí cụ thể của sừng rồng rồi phải không, ngươi có nhớ bố cục bên trong Thiên Hương phường không? Sau khi vào trong phải nhờ ngươi dẫn đường đó.”

Thiên Diệu gật đầu đồng ý.

Nhạn Hồi lại suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên bước chân khựng lại, nàng thành linh xoay người, Thiên Diệu vẫn đang theo sau Nhạn Hồi không kịp dừng lại, thoáng chốc đâm sầm vào nàng, Nhạn Hồi liền ngã về phía sau, Thiên Diệu cũng lập tức đưa tay kéo nàng lại.

Vừa khéo ôm nàng vào lòng.

Cơ thể của Nhạn Hồi ấm nóng hết như lòng bàn tay nàng.

Nhạn Hồi không động đậy, cơ thể ngày càng nóng hơn. Thiên Diệu biết nàng lại sắp nói nàng là người bị bỏ thuốc. Vậy là trước khi nàng lên tiếng, Thiên Diệu lý trí lui ra sau một bước, phui phui ngực để phui hết cảm giác mềm mại Nhạn Hồi để lại trước ngực mình.

Thiên Diệu ngược mắt, trên mặt không có vẻ gì bất thường, hấn nhìn Nhạn Hồi như không hề xảy ra chuyện gì, hờ hững nói: “Lại sao nữa?”

Nhạn Hồi đỏ mặt một lúc rồi hít sâu mấy lần mới cúi đầu nhìn xuống đất, rõ ràng có hơi xấu hổ, “Lần này lấy sừng rồng ngươi không đâm ta thêm mấy đao nữa đó chứ?”

Thiên Diệu: “...” Dùng thái độ như vậy để hỏi câu này, thật sự có nghe thế nào cũng thấy không hài hòa.

Một lúc sau không thấy Thiên Diệu đáp, nghĩ rằng hấn ngậm thừa nhận, Nhạn Hồi giật mình ngẩng đầu nhìn hấn, “Ngươi thật sự muốn lấy máu tim ta nữa sao?”

Thiên Diệu bước đi, hấn nói: “Lần trước lấy máu tim cô để phá phong ấn ngũ hành, lần này Tô Ảnh lấy sừng rồng của ta để hút linh khí Hộ yêu, chắc chắn đã tự giải phong ấn, không cần dùng máu tim cô cũng có thể lấy sừng rồng.”

Nhạn Hồi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại, nàng bùi ngùi nói: “Tổ Ảnh chân nhân thật sự liều mình vì thư sinh này, ngay cả sừng rồng của người cũng dám lấy ra dùng, có thể thấy bà ta thật sự nặng tình với thư sinh đó.”

Thiên Diệu nghe vậy chỉ cười lạnh, “Nhưng cô ta chẳng hề nghĩ đến cảm nhận của người khác.” Giọng Thiên Diệu trầm thấp lạnh lẽo, “So với hai mươi năm trước chẳng thay đổi gì cả.”

Nhạn Hồi thoáng im lặng, không nhắc tới Tổ Ảnh nữa, “Đi thôi, bây giờ chuyện quan trọng trước mắt là phải tới Thiên Hương phòng lấy sừng rồng của người.”

Nhạn Hồi và Thiên Diệu đeo lệnh bài trên người, đi đến trước cửa Thiên Hương phòng, thủ vệ hung ác hai bên chỉ liếc nhìn lệnh bài trên người họ liền để mặc họ đi vào trong.

Nhạn Hồi bên cạnh Thiên Diệu cười, “Tiểu Huyền Ca nhà ta lợi hại nhỉ.”

Thiên Diệu không buồn nghe, chỉ xoay bước chân, “Đi bên này.”

Nhạn Hồi bĩu môi, khen cũng keo kiệt, thật chẳng đáng yêu chút nào.

Có lệnh bài bên người, con đường phía trước của hai người rất thoải mái, người hầu ở đây đều được huấn luyện nghiêm ngặt, cơ bản đều không nhìn thẳng vào mặt họ. Nhưng khi đi đến trung viện, sắp tới gần sân nhốt Hồ yêu, Nhạn Hồi cảm giác rõ ràng ánh mắt người xung quanh đều quan sát nàng và Thiên Diệu từ trên xuống dưới.

Thiết nghĩ muốn đi tiếp sẽ càng khó hơn.

Nàng kéo Thiên Diệu lui vào một chỗ kín đáo, “Ta thấy tuy chúng ta đã vào được, nhưng vẫn phải thay y phục của người ở đây. Ít ra nhìn vào sẽ không thấy kỳ quái.”

Thiên Diệu gật đầu, xuyên qua cây cỏ trong viện, hẩn thăm dò phía trước rồi chỉ hai người bước vào, “Hai thị vệ này đi. Thân hình không khác chúng ta lắm.”

Nhạn Hồi lập tức xắn tay áo lên, “Để ta.” Nàng vừa nói vừa vù vù xông ra ngoài.

Thiên Diệu mấp máy môi, ngay cả thời gian nói thêm một câu cũng không có, lại nhớ đến lời Huyền Ca kêu mình bảo vệ Nhạn Hồi... Nhưng hẩn cũng phải đuổi kịp nàng mới được chứ...

Nhạn Hồi vừa đánh ngất hai thị vệ, vừa kéo hai người vào góc kín, đột nhiên ngoài viện truyền đến giọng hùng hổ của Phụng Minh: “Khách quý ta mời? Hôm nay ta mời hai vị khách quý tới đây lúc nào?”

Một người khác vội cúi đầu thấp giọng đáp: “Nhưng mà... hai người đó đích thực đeo lệnh bài khách quý, bọn họ đi vào ngang nhiên, thị vệ ở cửa thấy họ như vậy... nên không dám cản.”

Vừa dứt lời, bên ngoài có người bước vào sân viện.

“Khôn kiếp.” Phụng Minh tát lên mặt người hầu, “Tại sao không thông báo trước cho ta một tiếng?”

Người đó bị đánh cũng không dám phản kháng, “Tiểu nhân... tiểu nhân đến thông báo cho ngài rồi đây, có thị vệ nói nhìn thấy hai người họ bước vào viện này.”

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu rồi lập tức ngồi xổm sau bụi cỏ, thu lại khí tức lẳng lẳng quan sát.

Chương 39

Đôi mắt sắc bén của Phụng Minh lướt qua sân viện, quay sang hỏi người hầu: “Người đâu rồi?”

Người hầu nhìn trái nhìn phải, “Kỳ lạ... tiểu nhân rõ ràng vừa bảo hai thị vệ tới đây để xem xét tình hình mà, sao ngay cả hai thị vệ kia cũng biến mất rồi.”

Phụng Minh nghe vậy khẽ nhíu mắt, ông ta rảo một vòng quanh sân viện, sau đó vẫy tay gọi một thị vệ khác.

“Bao vây sân viện này lại cho ta.”

Nhạn Hồi lập tức dùng khuỷu tay nhẹ huých Thiên Diệu, nhỏ giọng thì thầm: “Chút nữa ta sẽ thu hút chú ý của họ, người nhân lúc sân viện này còn chưa bị bao vây hoàn toàn, mau đi tìm sừng rồng của người đi.”

Nhạn Hồi nói rất tự nhiên, thật ra Thiên Diệu cũng sắp làm quen với an bài kiểu này, vì hiện giờ Nhạn Hồi có pháp lực, năng mạnh mẽ hơn hẳn một chút, dễ ứng phó với tình huống phiền phức hơn, bởi vậy chuyện nguy hiểm hơn đương nhiên phải giao cho nàng.

Nhưng nghĩ kỹ, thật ra chuyện này chẳng phải lẽ đương nhiên, kẻ mạnh vốn không cần phải dấn thân vào nguy hiểm vì kẻ yếu, Nhạn Hồi làm vậy vì nàng muốn làm, nàng muốn... bảo vệ người khác.

Hay đúng hơn là bảo vệ hẳn.

Thiên Diệu cụp mắt.

Tuy nhiên Nhạn Hồi đã độn thổ ra ngoài, thoáng chốc đã đáp xuống góc Đông Nam của sân viện, vừa khéo ngược với hướng của nơi này, nàng cười to: “Tìm ai vậy, tìm ta hả?”

Nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều bị nàng thu hút. Thiên Diệu không hề do dự, xoay người nhảy lên bức tường phía sau.

Nhạn Hồi không nhìn hẳn mà bắt chuyện với Phụng Minh ngay: “Phụng đường chủ, nghe danh đã lâu.”

Ánh mắt Phụng Minh lạnh lẽo nhìn Nhạn Hồi, bỗng khoe môi cong lên một nụ cười lạnh, chiếc mũi ửng khoằm quá mức khiến nụ cười lạnh của ông ta trở nên nham hiểm xảo trá khác thường: “Bút cùn tài mọn mà dám vọng tưởng gạt được ta?”

Còn chưa dứt lời ông ta đã đưa cánh tay lên, chỉ nghe “ầm” một tiếng, một luồng khí đánh thẳng vào bức tường Thiên Diệu nhảy qua, bức tường lập tức đổ sập.

Nhạn Hồi cả kinh, lập tức lắc mình nhảy tới phía trước, xông vào trong đám bụi.

Đến khi bụi rơi xuống hết, Nhạn Hồi kéo Thiên Diệu lui về phía sau ba bước, vừa kéo vừa lui ra bên ngoài bức tường gạch đỏ, nàng chắn trước mặt hắn, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Phụng Minh.

Dù sao cũng là phó đường chủ của Thất Tuyệt Đường, lăn lộn trong giang hồ đã nhiều năm, tuy không tu tiên nhưng công phu của phạm nhân lại cực cao, nội lực hùng hậu, khí thế này đừng nói là đệ tử tiên gia mới nhập môn, cho dù là mấy sư thúc của Nhạn Hồi e cũng chỉ có thể thủ hòa.

Tình hình không hay rồi.

“Nha đầu nhãi nhép cũng có chút bản lĩnh nhỉ.” Phụng Minh cười lạnh mấy tiếng, “Công pháp nội tức của người hắn là người của Tiên gia, nói thử xem rốt cuộc là đệ tử của Tiên gia nào mà lại dám tới địa bàn của ta làm loạn.”

Nhạn Hồi hí mắt cười, vẻ mặt thản nhiên nhưng sống lưng lạnh toát mồ hôi, chỉ là chút công phu đơn giản mà ông ta đã nhìn ra nàng là người của Tiên môn chứ không phải nhân sĩ võ lâm, cũng may vẫn chưa ra tay quá nhiều, nếu không bị ông ta nhìn ra tâm pháp của núi Thần Tinh thì mới thật sự phiền phức.

Vì những chuyện nàng làm không thể để người của núi Thần Tinh biết.

Nhạn Hồi thoáng im lặng, sau đó mặt không đổi sắc nói dối: “Ta là đệ tử của Tề Vân chân nhân, phụng lệnh sư phụ đến điều tra chuyện một số lượng lớn Hồ yêu mất tích.”

Phụng Minh nghe vậy quả nhiên thoáng ngật ngừng.

Chuyện nói dối không thể dùng bừa, nếu không chắc chắn mười phần là sẽ không bị vạch trần, vậy chi bằng nói thật. Nhạn Hồi chọn nói mình là đệ tử của Tề Vân chân nhân vì trước đó ở núi Đồng La, nàng đã từng tiếp xúc với Tề Vân chân nhân, nàng biết Tề Vân chân nhân từng thả Xà yêu, từng đưa Xà yêu về biên giới Thanh Khâu. Bà ấy không tham gia vào những đợt Tiên môn tổ chức truy giết yêu quái, thậm chí bà ấy còn dùng mạng sống cuối cùng để nói lời cảm tạ với Xà yêu.

Có thể thấy trong lòng Tề Vân chân nhân không chấp nhận cách nói Yêu là kẻ ác, nếu bà ấy là người như vậy, chắc chắn bà ấy cũng không cho phép đệ tử môn hạ mình tham dự vào chuyện bức hại Hồ yêu này.

Trong Tiên môn cũng có nhân sĩ giang hồ thông thạo tin tức, trong tình huống chưa rõ tính tình người khác hẳn sẽ không đường đột tìm ai giúp đỡ. Mọi người đều nhìn ra được tính cách của Tề Vân chân nhân, vậy chuyện Hồ yêu có khả năng lớn là những người này vốn không hề cho Tề Vân chân nhân biết.

Thế nên hà tất kiếm chuyện không vui, nói không chừng Tề Vân chân nhân còn trợ lực cho họ.

Suy đoán như vậy, nhìn lại tình cảnh trước mắt, Nhạn Hồi nói nàng là đệ tử của Tề Vân chân nhân là quyết định sáng suốt vô cùng.

Một là, Tề Vân chân nhân đã biến mất mấy tháng nay, tuy có lời đồn bà ấy đã tiên du, nhưng trong giang hồ không ai dám chắc chắn. Người biết Tề Vân chân nhân tiên du chỉ có Nhạn Hồi, Thiên Diệu và Xà yêu không biết đã đi đâu.

Những người khác đều không biết Tề Vân chân nhân đang ở đâu, bà ấy đang bế quan hay đang vân du? Không ai có thể nói rõ ràng.

Hai là, Tề Vân chân nhân xưa nay luôn phản cảm với việc vô cớ truy giết yêu quái. Vậy thì bà ấy lệnh cho người điều tra chuyện này chắc chắn cũng là đương nhiên.

Phụng Minh không có lý do nghi ngờ.

“Nhìn không ra nhỉ.” Phụng Minh cười, “Thì ra là cao đồ của Tề Vân chân nhân.”

“Không dám. Tại hạ chẳng qua chỉ là một đệ tử nho nhỏ mà thôi, trong Tiên môn cũng không có địa vị gì. Chân nhân tin tưởng nên giao cho ta điều tra chuyện này, thời gian qua ta điều tra ngày đêm, vô tình tra đến chỗ Phụng đường chủ.” Nhạn Hồi khựng lại cười cười, “Chân nhân ngờ rằng có tu tà giết một số lượng lớn Hồ yêu, lấy nội đan để tu luyện...”

Có quan hệ với giới tu tà không phải là chuyện tốt lành gì, Phụng Minh lập tức xua tay, “Tiểu đạo hữu vu oan cho lão phu rồi, Hồ yêu ở đây là do các Tiên môn bắt, để tránh yêu quái làm loạn nên các Tiên môn mới lấy nội đan Hồ yêu đi, hơn nữa tất cả nội đan đã giao hết cho núi Thần Tinh tiêu hủy, không hề có ai liên quan đến tu tà. Còn bọn ta chỉ dùng máu Hồ yêu luyện chút hương cung cấp cho vương tôn quý tộc tìm thú vui thôi. Nội đan đều giao cho núi Thần Tinh hết.”

Nhạn Hồi chau mày, nếu hai tháng trước, mẫu thân Bạch Hiểu Lộ đã chết ở Thiên Hương phường, vậy cũng tức là hai tháng trước, mẫu thân Bạch Hiểu Lộ đi tìm Nhạn Hồi cứu Bạch Hiểu Lộ đang bị giam ở đỉnh Tâm Túc núi Thần Tinh, Thiên Hương phường đã bắt đầu chế tạo mê hương này rồi.

Lúc đó chắc cũng có rất nhiều nội đan Hồ yêu được chuyên tới núi Thần Tinh. Tiêu hủy nội đan không phải là chuyện đơn giản, cũng không cảm nhận được ở xó xỉnh nào phát ra yêu khí tiêu hủy nội đan.

Đều do... các sư thúc thực hiện sao?

Làm chuyện này nhất định phải thông qua sự đồng ý của Lăng Tiêu, cũng không có ai có tư cách giấu Lăng Tiêu.

Tức là những chuyện này đều đã được Lăng Tiêu gật đầu rồi sao, bắt Hồ yêu, lấy nội đan, bán chúng cho Phụng Minh...

Nhận Hồi bỗng thất thần.

Mãi đến khi Thiên Diệu sau lưng huých nàng, Nhận Hồi mới sực tỉnh, nghe thấy Phụng Minh đang hỏi từ xa: “Nếu muốn biết tác dụng của Hồ yêu, tiểu đạo hữu có thể đường đường đến hỏi lão phu, tại sao có hành động thế này?” Phụng Minh nhíu mày, “Hiện giờ ngươi đã điều tra được chuyện ngươi muốn biết, thứ cho lão phu hỏi một câu, lệnh bài trên người ngươi từ đâu mà có?”

Vừa dứt lời, sát khí nổi lên bốn phía.

Nhận Hồi thâm trầm phòng, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Chuyện này không quan trọng.” Nàng nói tiếp. “Phụng đường chủ, có điều chuyện ông giết Hồ yêu lấy máu luyện mê hương, nay Tiên môn không có ý kiến gì, nhưng nêu để người của Yêu tộc biết được...”

Phụng Minh cười ha ha: “Chuyện này không đến lượt ngươi lo.” Ông ta bước lên một bước, sát khí mãnh liệt xộc thẳng vào người Nhận Hồi, “Tiểu đạo hữu, nhưng nếu hôm nay ngươi không nói ra lai lịch của lệnh bài, ta sẽ coi như ngươi trộm đồ trong Thiên Hương phường, Sư phụ ngươi Tề Vân chân nhân không dạy dỗ ngươi tử tế, ra giang hồ tất sẽ có người giúp bà ta dạy dỗ ngươi.”

Khí thế này không ra tay không được rồi.

Lòng Nhận Hồi chùng xuống, nàng nói với Thiên Diệu: “Tìm một chỗ trốn đi, tự bảo vệ mình.”

Thiên Diệu nghe vậy, ánh mắt thoáng dừng trên gò má sáng bóng của nàng, còn chưa kịp nói gì thì bên kia sân viện bỗng truyền tới tiếng cười sang sảng: “Phụng Minh thúc thúc có chuyện gì vậy? Tại sao trong sân viện này lại sát khí kinh người, thật khiến tiểu điệt giật mình.”

Chỉ nghe câu nói thôi Nhận Hồi đã biết thân phận của người đến. Người có thể gọi Phụng Minh là thúc thúc, còn tự xưng là tiểu điệt, ngoài đường chủ Thất Tuyệt đường Phụng Thiên Sóc thì còn ai.

Nhận Hồi từng nghe Huyền Ca nhắc đến Phụng Thiên Sóc rất nhiều lần nhưng chưa một lần gặp mặt, nay chỉ vừa nghe giọng Nhận Hồi lập tức hiểu ngay tại sao người này có thể dễ dàng lấy được trăm tiểu thiếp.

Đến khi Nhận Hồi ngoảnh đầu, kinh ngạc nhìn gương mặt và khí độ của Phụng Thiên Sóc, càng hiểu hơn lý do tại sao mỹ nhân tuyệt thế như Huyền Ca lại si mê người này.

Đây là một nam nhân khiến người ta vừa nhìn đã thăng thốt.

Hắn mặc trường bào màu ánh trắng, tay cầm quạt giấy, eo đeo ngọc bội, đôi mắt đan phụng dường như nhìn đến đâu là hoa đào nở đến đó.

Khác với sự thảng thốt của Nhạn Hồi khi nhìn thấy người này, Phụng Minh chỉ cười lạnh mấy tiếng, “Kỳ lạ thật, hôm nay rốt cuộc ngọn gió nào mà trước đó thổi đến đạo hữu Tiên môn, giờ lại thổi tiểu diệt nhi của ta đến đây. Thật khiến lão phu không tài nào tiếp đón.”

Phụng Thiên Sóc phẩy quạt, chậm rãi đi vào trong đình, nhìn thấy Nhạn Hồi, hắn cười sang sảng: “Không ngờ ở đây lại có một mỹ nhân.” Nói xong hắn đi tới trước mặt Nhạn Hồi, nhìn trái nhìn phải ra vẻ hiếu kỳ, sau đó xoay người đối diện với Phụng Minh nói: “Tiểu diệt không nên đến đây.”

Hắn đứng trước mặt Nhạn Hồi, tựa như vô tình chắn giữa Nhạn Hồi và Phụng Minh, sát khí trên người Phụng Minh cũng không tiện phô ra trước vị “đường chủ” trên danh nghĩa này.

“Có điều, trong Đường truyền đến mấy tin, các trưởng lão nghe được rất lo lắng nên cứ nhắc lại mãi, do đó tiểu diệt mới phải đến chỗ này thúc đẩy.”

Phụng Minh hí mắt: “Tin tức gì mà lại kinh động đến các trưởng lão và Thiên Sóc vậy?”

“Tin thứ nhất là nước Thanh Khâu hình như mất một công chúa Cửu Vĩ Hồ.” Phụng Thiên Sóc cười hí mắt nói, “Thúc thúc cũng biết tộc Cửu Vĩ Hồ của nước Thanh Khâu rồi, bọn họ rất coi trọng huyết thống, âm ỉ ở biên cảnh không dứt, đã phái mấy đợt người xâm nhập vào Trung Nguyên để điều tra tin tức công chúa của họ.”

Nụ cười trên mặt Phụng Minh khẽ thu lại.

“Còn tin thứ hai, tiểu diệt nghe nói hình như thúc thúc đang có một mối làm ăn nguy hiểm.” Phụng Thiên Sóc thu lại chiếc quạt, “bộp” một tiếng rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta giật mình, “Những thám tử của nước Thanh Khâu hình như đã xâm nhập vào thành Vĩnh Châu rồi. Mê hương, mê hương gì đó, không biết họ có thăm dò được tin tức này chưa.”

Phụng Thiên Sóc nhìn thấy nụ cười trên mặt Phụng Minh đã hoàn toàn tắt ngóm, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện làm ăn của thúc thúc không khiến Thất Tuyệt Đường của chúng ta gặp họa diệt môn đó chứ?”